

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku X Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Marek Madaj

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26.01.2016r. sprawy **W. L. (1) ((...))**, syna A. i B., urodzonego (...) w B., PESEL (...),

podejrzanego o to, że:

w dniu 20 czerwca 2015 roku w K. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując pojazdem mechanicznym marki A. (...) nr rej. (...), jadąc drogą nr (...) w kierunku G. stracił panowanie nad pojazdem, w wyniku czego zjechał na przeciwległy pas ruchu i zderzył się czołowo z prawidłowo jadącym z przeciwka pojazdem marki S. nr rej. (...), w wyniku czego pasażer pojazdu S. D. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci wymagającego leczenia operacyjnego złamania trzonu żuchwy, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni,

tj. o czyn z art. 177§1 k.k.

I. Ustalając, że w okolicznościach nie budzących wątpliwości podejrzany W. L. (2) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, który stanowi występki określony w art. 177§1 k.k. i przyjmując, że wina podejrzanego oraz społeczna szkodliwość tego czynu nie są znaczne, na podstawie art. 66§1 i 2 k.k. oraz art. 67§1 k.k. warunkowo umarza wobec niego postępowanie na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok.

II. Na podstawie art. 67§3 k.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych.

III. Na podstawie art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od podejrzanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

Na oryginale właściwy podpis

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2015 roku około godziny 07:20 W. L. (2) jechał swoim samochodem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) drogą nr (...) z P. w kierunku G.. Ww. jechał z prędkością około 70 km/h. Panujące w tym czasie warunki atmosferyczne były dobre – było słonecznie, nie mniej jednak z uwagi na wczesną porę nawierzchnia drogi pozostawała wilgotna. W pewnym momencie, gdy W. L. (2) wchodził w zakręt na odcinku drogi prowadzącym przez las, wpadł w poślizg, stracił panowanie nad pojazdem i zjechał na przeciwległy pas drogi, którym poruszał się jadący z naprzeciwka samochodem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) J. K., wraz z małoletnim synem D. K. (2), zajmującym miejsce pasażera na tylnej kanapie auta. W wyniku powyższego doszło do czołowego zderzenia obydwu

pojazdów, na skutek którego obrażeń ciała doznali D. K. (1) i W. L. (2). Oba pojazdy były sprawne przed wypadkiem, a kierowcy trzeźwi w chwili jego zaistnienia.

Dowody: zeznania J. K. k. 19v.; wyjaśnienia oskarżonego k. 61; protokół oględzin miejsca wypadku k. 5-7v.; protokół oględzin pojazdu k. 8-9v., 10-11v.; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 3-3v., 4-4v

Na skutek opisanego zdarzenia pasażer samochodu marki S. – D. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci wymagającego leczenia operacyjnego złamania trzonu żuchwy. Wskazane uszkodzenie ciała spowodowało natomiast naruszenie czynności narządu ciała (narządu żucia) i rozstrój zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni.

Dowody: opinia sadowo-lekarska k. 36-37; dokumentacja medyczna k. 21-29.

Wyjaśniając w toku postępowania przygotowawczego W. L. (2) oświadczył, iż rozumie treść stawianego mu zarzutu i **przyznaje się** do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jednocześnie oskarżony przytoczył okoliczności popełnienia czynu zabronionego, w całości zgodne z poczynionymi przez Sąd ustaleniami.

Wyjaśnienia oskarżonego k. 61.

W. L. (2) ma wykształcenie wyższe. Jest żonaty i ma dwoje małoletnich dzieci pozostających na jego utrzymaniu. Prowadzi własną działalność gospodarczą osiągając z tego tytułu dochód w wysokości około 18.000 zł miesięcznie. Według oświadczenia – zdrowy, nie leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 59-60; dane o karalności k. 88.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego W. L. (1), zeznań świadka J. K. oraz opinii sadowo-lekarskiej i innych dokumentów, których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu występku, jak i wina W. L. (1), nie budzą wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie w pełni wartościową podstawę ustaleń faktycznych stanowią w ocenie Sądu, wyjaśnienia oskarżonego, który przyznał się do winy. W. L. (2) wskazał, iż wchodząc w luk drogi stracił panowanie nad pojazdem i zjechał na przeciwny pas ruchu. Wyjaśnienia te, korespondują z relacjami J. K., który podał, że kierowca jadącego z przeciwnego kierunku samochodu, nagle zjechał na jego pas ruchu. Manewr ten z całą pewnością miał prawo wydać się pokrzywdzonemu zaskakujący i zdaniem Sądu, brak jest jakichkolwiek podstaw do przypuszczenia, iż miał on możliwość uniknięcia zderzenia z pojazdem kierowanym przez oskarżonego.

Odnosząc się do zeznań J. K. Sąd zważył zaś, iż z wyjaśnieniami oskarżonego tworzyły one spójna i logiczną całość, wspartą dodatkowo zgromadzonymi w sprawie dokumentami. W konsekwencji również i one uznane zostały za miarodajny dowód w sprawie.

Sąd nie znalazł również podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów w postaci: danych o karalności, danych osobo poznawczych, protokołów badania stanu trzeźwości, protokołów oględzin pojazdów oraz miejsca wypadku. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadka oraz wyjaśnień oskarżonego, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

Rekonstrukcji stanu faktycznego w zakresie obrażeń odniesionych przez D. K. (1) dokonał Sąd natomiast w oparciu o dokumentację medyczną oraz opinię sadowo-lekarską. Wskazany materiał dowodowy korespondował ze sobą i prowadził do jednoznacznych wniosków, zgodnie z którymi D. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci wymagającego

leczenia operacyjnego złamania trzonu żuchwy. Następstwa doznanego urazu spowodowały natomiast u niego naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni. Opinia sporządzona została przez osobę posiadającą wiedzę specjalną, w zakresie jej specjalizacji i zgodnie ze wskazaniami wiedzy, dlatego brak było podstaw do jej kwestionowania.

Odnosnie kwalifikacji prawnej:

Z. z art. 177§1 k.k. do odpowiedzialności karnej pociągnięty zostaje ten, kto naruszając chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157§1 k.k. Zgodnie natomiast z treścią art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym, uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę.

W opisanym stanie faktycznym należało przyjąć, że oskarżony niewątpliwie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, jednak naruszenie to, miało jednocześnie w ocenie Sądu charakter nieumyślny. W. L. (2) pokonując łuk drogi stracił panowanie nad kierowanym przez siebie pojazdem, w wyniku czego zjechał na przeciwny pas ruchu zderzając się z jadącym z przeciwnego kierunku samochodem osobowym marki S. nr rej. (...) kierowanym przez J. K.. Oceniając zaistniałe zdarzenie z logicznego punktu widzenia, nie sposób uznać, by naruszenie przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, miało charakter umyślny.

Z kolei z dokumentacji medycznej oraz treści opinii sądowo-lekarskiej wynika, że na skutek wypadku pasażer samochodu marki S. nr rej. (...) - małoletni D. K. (1) doznał obrażeń ciała, które spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni, a zatem obrażeń ciała określonych w art. 157§1 k.k.

Analizując istnienie związku przyczynowego pomiędzy stwierdzonym naruszeniem przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a zaistniałym wypadkiem, którego następstwem były odniesione przez D. K. (1) obrażenia, Sąd miał na uwadze, iż związek ten nie może być rozumiany tylko jako czasowe lub miejscowe następstwo wydarzeń, ale jako powiązanie wypadku drogowego z poprzedzającym go naruszeniem przez oskarżoną przepisów o ruchu drogowym. Powiązanie to nie może być hipotetyczne ani dorozumiane. Określony zaś w ustawie skutek winien być normalnym, typowym następstwem zachowania się sprawcy. Mając powyższe na względzie, Sąd uznał, iż gdyby oskarżony W. L. (2) podczas jazdy nie stracił panowania nad pojazdem, do przedmiotowego zdarzenia w ogóle by nie doszło. Gdyby więc oskarżony nie naruszył zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, przedmiotowy wypadek drogowy by nie zaistniał. Konsekwentnie zatem Sąd uznał, że pomiędzy naruszeniem przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a wypadkiem będącym przedmiotem niniejszego postępowania, niewątpliwie zachodzi związek przyczynowy. Konsekwencją tego, było ustalenie w punkcie pierwszym wyroku, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu.

Mając na uwadze okoliczności dotyczące popełnienia czynu zarzucanego W. L. (2), jak również jego właściwości, warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia, Sąd rozważył, czy w niniejszej sprawie uzasadnione jest zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Na wstępie należy stwierdzić, iż warunki formalne warunkowego umorzenia postępowania zostały spełnione. Przepięstwo zarzucone oskarżonemu jest zagrożone karą pozbawienia wolności nie przekraczającą 5 lat. Ponadto, oskarżony nie był dotychczas karany za przestępstwo umyślne.

Zgodnie z treścią przepisu art. 66§1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają

przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W ocenie Sądu, zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się W. L. (2), jak i stopień jego zawinienia, nie są znaczne, a jak zostało to wyżej wskazane – okoliczności jego popełnienia, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonego przyznającego się do winy, nie budzą wątpliwości. Ustalając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, Sąd, w kontekście dyrektywy sformułowanej w treści art. 115§2 k.k., uwzględnił między innymi sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności. W. L. (2) spowodował wypadek drogowy nieumyślnie naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Żaden z ujawnionych dowodów nie wskazuje, aby oskarżony przekroczył dopuszczalną prędkość, czy w jakikolwiek inny rażący sposób naruszył przepisy. Poślizg w jaki wpadł oskarżony pokonując łuk drogi, związany był z panującymi warunkami drogowymi. Co więcej, oskarżony w żaden sposób nie próbował oddalić się z miejsca zdarzenia.

Sąd miał ponadto na uwadze rodzaj naruszonych przez oskarżonego reguł ostrożności i to tak w aspekcie obiektywnym, gdyż reguły bezpieczeństwa w ruchu drogowym dotyczą wszystkich jego uczestników i wynikają wprost z cytowanej powyżej ustawy prawo o ruchu drogowym, jak i subiektywnym – w tym zakresie oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym nieumyślnie, a zaistniały wypadek był efektem chwilowej utraty panowania nad pojazdem. Żadna z ujawnionych okoliczności nie wskazuje, aby była to stała tendencja w taktyce jazdy W. L. (1).

Sąd analizując okoliczności niniejszej sprawy miał również na względzie dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz jego postawę po popełnieniu czynu zabronionego. W. L. (2) przyznał się bowiem do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Jest on nadto osobą stosunkowo młodą, aktywną zawodowo i, co istotne, nie był uprzednio karany. Powyższe, zdaniem Sądu wskazuje na nienaganny tryb dotychczasowego życia W. L. (1) i uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Uznając zatem w świetle powyższego, że wina oskarżonego jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, Sąd na podstawie art. 66§1 i §2 k.k. w zw. z art. 67§1 k.k., warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko W. L. (2) na okres próby. Na podstawie art. 67§1 k.k. Sąd określił przy tym długość okresu próby na jeden rok, uznając, iż taki właśnie czas będzie niezbędny do zweryfikowania prognozy co do sposobu postępowania oskarżonego, stanowiącej istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 67§3 k.k., o świadczeniu pieniężnym na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd uznał, iż świadczenie to, w wysokości określonej w niniejszym wyroku (5.000 zł) wzmocni korzystne oddziaływanie na sprawcę, stwarzając podstawy do przekonania, że zastosowany środek probacyjny, choć nie stanowi skazania oskarżonego za popełnienie zarzucanego mu czynu, to jednak nie oznacza wykluczenia jakiegokolwiek formy jego odpowiedzialności za naruszenie przepisów prawa. Wysokość świadczenia dostosowana została również do możliwości zarobkowych W. L. (1).

Ponadto, na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.), Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w sprawie w kwocie 70 zł, w tym również kwotą 100,00 zł tytułem opłaty. Sąd nie znalazł bowiem żadnych podstaw do zwolnienia W. L. (1) od ich poniesienia. Oskarżony osiąga bowiem stały miesięczny dochód rzędu około 18.000 zł, zatem należy ocenić, iż poniesienie przez niego w/w kosztów nie będzie stanowiło nadmiernego obciążenia.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Zarządzenia :

1. odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem,
3. akta przedłożyć z wpływem apelacji lub do uprawomocnienia.

G., dnia 18.04.2016r.